

РЕШЕНИЕ

№ 2368

гр. София, 11.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 05.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **1522** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 126-178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) .

Делото е образувано по жалба вх.№ 4829/09.02.2022г. на А. А., [дата на раждане] , гражданин на Турция, против отказ за издаване на виза тип „D“, на основание чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ(с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност) от 31.01.2022г. на съветника консул на Р.България в [населено място], Турция, връчен на 31.01.2022г.

В жалбата се твърди, че отказът е постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон и на международните актове. Обжалваният отказ касае издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, като жалбоподателят твърди, че е член на семейството на българска гражданка от 2001г., от която има родени две деца и изразява намерение за установяване на територията на Република България. Моли, съда да отмени процесния отказ на виза.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и се представлява от адв. Т., който моли жалбата да бъде уважена.

Ответникът – Съветник, консул на Република България в [населено място], Турция, чрез процесуалния си представител юрк. Г., оспорва жалбата, като поддържа, че оспорваният отказ е законосъобразен и не са налице сочените основания за отмяна.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, относими към спора, приема за установено от фактическа и правна страна следното: Жалбоподателят А. А., гражданин на Турция, е [дата на раждане] в И. и е сключил граждански брак с българската гражданка Н. Г. А., [дата на раждане], за което е съставен акт за сключен граждански брак № 3062/04.10.2004г., видно от представеното удостоверение за сключен граждански брак. От брака си имат родени две деца – Е., [дата на раждане] в [населено място] и Е., [дата на раждане] в [населено място].

От приложеното копие на лична карта №645520209 на съпругата на жалбоподателя, се установява, че постоянният ѝ адрес е в [населено място], [жк], вх.Б, ет.6, ап.31. С нотариален акт за продажба на недвижим имот №126, том II, рег.№3464, дело 355/1999г., Н. Г. А. се легитимира като собственик на имота, на който е регистриран постоянният ѝ адрес.

Представена е нотариално заверена на 11.10.2021г. декларация по чл.26, ал.3 от ЗЧРБ, в която жалбоподателят и съпругата му декларират, че бракът им не е фиктивен, както и декларация, че жалбоподателят ще се установи на горепосочения адрес, когато получи разрешение за постоянно пребиваване в България. Представено е удостоверение от О. АД, за това че Н. А. разполага с банкова сметка и парични средства. Видно от свидетелство за съдимост №0450-2021-004596, издадено от прокуратура в [населено място], заверен с А. №2021/648 от 25.10.2021г., жалбоподателят има регистрирани осъждания по Наказателен закон № 5237SA през 2013г. и 2017г., като по делото е представено свидетелство за съдимост, издадено на 07.02.2022г. от Министерство на правосъдието в Република България, че лицето не е осъждано.

Жалбоподателят е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ с генериран номер от НВИС – ODR 21006539 от 28.10.2021г., като видно от писмо № 536400-9431/09.03.2022г. на дирекция „Миграция“ е изразено отрицателно становище на 20.01.2022г. въз основа на становище на ДАНС с рег.№ М-1131/14.01.2022г. на основание чл. 10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

По делото са приети и приобщи доказателствата по съгласувателната процедура, осъществена от ДАНС, обособени в класифициран том с рег.№ RB2020014-001-03-М-6-869/17.03.2022г. Съгласувателната процедура е проведена съгласно Глава втора, чл.3, ал.3 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. Събрани са оперативни данни, че с действията си А. А. е поставил в опасност сигурността на българската държава, съгласно чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ във вр. с чл.4, ал.1, т.11 и т.13 от ЗДАНС, което е мотивирало отрицателното становище по регистрираната молба за дългосрочна виза.

Правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване от активно легитимирано лице – адресат на Отказа за издаване на виза, чиито законни интереси са непосредствено засегнати от административния акт.

Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.10а, ал.1 от Закона за чужденците в РБългария (ЗЧРБ).

За компетентността на издателя на оспорения акт са представени Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи на РБългария и издадената въз основа на нея Заповед №154/03.09.2021г. на Генералния консул.

Със Закона за изменение и допълнение на ЗЧРБ (ЗИДЗЧРБ) - обнародван в ДВ, бр. 97 от 06.12.2016 г. е приет нов чл. 10а, в чиято ал. 1 е предвидено, че отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. Съгласно ал. 4 от същата разпоредба, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4(тип „D”) не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по ЕКЗПЧОС.

В случая, отказът касае издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ. В жалбата действително няма изрично позоваване на нарушени норми на ЕКПЧ, но жалбоподателят твърди, че е член на семейството на българска гражданка от 2001г., от която има родени две деца, както и приложените към заявлението документи (удостоверение за сключен граждански брак, удостоверения за раждане и декларация по чл.26, ал.3 ЗЧРБ) и изразява намерение за установяване на територията на Република България с цел упражняване на правото му на семеен живот, което е основно право по чл. 8 от ЕКПЧ. Законодателят не е поставил изискване относно съдържанието на жалбата да сочи конкретна разпоредба на ЕКПЧ, достатъчно е само лицето да претендира засягане на такова право. По изложените съображения съдът приема жалбата за допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Актът е издаден в предписаната от закона писмена форма – формуляр по образец, съгласно приложение №7 към чл.34, ал.1 Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим(Н.).

Настоящият състав приема, че при постановяване на процесния отказ не са допуснати нарушения на административно-процесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. В случая е спазена законовата процедура, проведена е съгласувателната процедура, изразено е отрицателно становище от ДАНС и Дирекция“Миграция“.

Административният акт е постановен в съответствие с материално правните норми и с целта на закона. Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са императивно установени в ЗЧРБ и в Наредбата. Съгласно приложимата норма на чл.8, ал.1 ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква. Според определението, дадено в чл.3, ал.1 от Наредбата, визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит. Целта на въведения разрешителен режим е свързана преди всичко с националната сигурност, съгласно определението дадено в §1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. с чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за национална сигурност.

Основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, са изрично и изчерпателно посочени в чл.10, ал.1 ЗЧРБ, сред които основания, в т.1 е и когато се установи, че с действията си лицето е поставило или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава, или за което има данни, че действа против националната сигурност.

Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, вр. с чл. 34, ал.1 от Наредбата, а проверката на съда в тази връзка е ограничена от чл.169 АПК.

Съгласно приложимата норма на чл.34, ал.1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно Приложение №7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанийето за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност. От анализа на разпоредбата на чл.34, ал.1 от Наредбата, във вр. с чл.10, ал.2 от Инструкцията следва извод, че отрицателното становище на ДАНС е абсолютна процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да постанови отказ.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че процесният отказ не е мотивиран, тъй като според изричната норма на чл.34, ал.1 от Наредбата, когато съображенията за отказа са свързани с интересите на националната сигурност, какъвто безспорно е настоящият случай, то в акта се посочва единствено правното основание за постановяването му, без да се излагат конкретните мотиви, послужили за постановяване на отрицателното становище на ДАНС. С позоваване на нормата на чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, вкл. чрез изписването на текста ѝ, издателят на административния акт е изпълнил задължението си да мотивира същия според изискванията на чл. 59, ал.2, т.4 АПК.

От приетите и неоспорени по делото писмени доказателства, съдът приема за установено, че преди издаване на оспорвания отказ е изпълнена съгласувателната процедура, разписана в Инструкция №КОВ-04-02-351/15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, издадена от министъра на вътрешните работи, министъра на външните работи и председателя на Държавната агенция „Национална сигурност“ (ДАНС), на основание §3 и §4 от Заключителните разпоредби на Наредбата. Според чл.3, ал.1 от Инструкцията Министерството на външните работи чрез Дирекция „К. отношения“ съгласува с ДАНС и Дирекция „Миграция“ при МВР заявленията за издаване на визи за дългосрочно пребиваване, приети в българските задгранични представителства. В чл.9, ал.2 от Инструкцията е предвидено, че при получаване на заявлението за издаване на виза, дирекция „К. отношения“ на МВНР проверява за наличие на заявка по чл.7, ал.1, т.2 (заявени от ДАНС гражданства или категории граждани) и при необходимост я изпраща на ДАНС. Съгласно императивната норма на чл.10, ал.2 от Инструкцията при наличие на отрицателно становище по чл.9, ал.2 издаването на визата се отказва.

В производството по оспорване на отказ за издаване на виза, на основания свързани с националната сигурност, съдът е компетентен и проверява единствено дали е проведена съгласувателната процедура, разписана в Инструкцията, и дали е изразено отрицателно становище от ДАНС, не и дали са били налице действително основания за това отрицателно становище. В настоящото производство не може да бъде извършен инцидентен контрол за законосъобразност на становището на ДАНС, поради което и конкретните факти, обосноваващи довод, че с действията си чужденецът, кандидатстващ за виза е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или че действа против националната сигурност, са неотнормирани към предмета на спора.

Защитата на националната и обществена сигурност и правата на другите, са основания предвидени в чл.8, ал.2 от Конвенцията за защита на правата и основните свободи, въз основа на които се допуска да бъде ограничено правото на личен и семеен живот, какъвто е и казуса по делото.

С оглед събраните доказателства, съдът намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, което е и основното възражение против оспорения отказ за неоснователно. В разпоредбата на чл. 8, ал.2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл.8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство, направено от женени двойки за техните семейства. Твърдението за нарушено право на семеен живот, произтичащо от чл. 8 от ЕКЗПЧ не е подкрепено с конкретни факти, доколкото поддържането на семейната среда изисква ежедневни, периодични грижи, съпричастност и лично отношение, каквито не се установяват за семейството на жалбоподателя. Сам по себе си фактът на сключен граждански брак не може да бъде автоматично кредитиран за правопораждащ и гарантиращ правото на семеен живот факт.

Изложените възражения за семейното положение не изтъкват защита на цел, приоритетна пред националната сигурност. Съображението за незаконосъобразност на акта, свързано с грижата и събирането на семейството – не намира опора в доказателствата по делото. Отказът е съобразен с принципите на съразмерност предвидени в чл.6, ал.2 и ал.5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по - голяма степен от най - необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Преценката за наличие на заплахата за обществения ред и нейната сериозност принадлежи на компетентния орган, но тя следва да се основава на личното поведение на чужденеца. В случая превес се дава именно на това, че в рамките на съгласувателната процедура данните сочат, че с действията си жалбоподателят е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава. Правото на семеен живот на жалбоподателя не се отнема, а ще се ограничи в известна степен, ако семейството реши да остане в България.

По изложените доводи съдът приема, че отказът за виза е законосъобразен и не са налице сочените основания за неговата отмяна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата с вх.№ 4829/09.02.2022г. на А. А., [дата на раждане] , гражданин на Турция, ЕГН [ЕГН], против отказ за издаване на виза тип „D“, на основание чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ, постановен на 31.01.2022г. от Съветник консул на Република България в [населено място], Република Турция,

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: